

V päťach smrti

Karibik, 18. storočie. Raj pre pirátov. Peklo pre afrických otrokov. Len nedávno patril Karibom domorodcom po ktorých tieto ostrovy Európania pomenovali. Dnes na tomto území však už nerozhoduje o osudoch ľudí počet oštepov, lukov a šípov ale množstvo zlatých dublonov a louisdorov. Koloniálne mocnosti súperia o ovládnutie nového sveta. Kým niektoré strany udržujú mier. Medzi inými rinčia šable, strieľajú muškety a hrmia delá. Pri každej mocnosti sa takmer každých päť rokov nájde aj jej verejný nepriateľ. Medzi najväčších nepriateľov Francúzska patrí postrach francúzskych guvernérov Marco Vasques ktorý sa snaží o rozpad francúzskych kolónií. Podľa španielskych agentov existuje len jediná osoba ktorá mu v tom dokáže zabrániť. Francúzska špiónka mladá a pôvabná vrahyňa menom Marrio.

Severný Karibik Tampa palác francúzskeho miestodržiteľa
schôdza guvernérov 5. február 1722

„Ako iste viete, pán Lavache, v našom guvernérskom meste zomrelo pred nedávnom viac než sto našich mužov. Španielsky bukanier Vasques vyrezal srdce generálovi obrany a odniesol si odtiaľ nielen všetky guvernérove peniaze, ale aj drahý tovar uskladnený v jeho skladoch. Vojna so Španielskom zatiaľ nepriniesla žiadne ovocie. Zakázali ste naším bukanierom útočiť na španielske kolónie. Naše vojenské flotily by mohli vrátiť úder aspoň prostredníctvom španielskych obchodníkov, lenže vy nerobíte absolútne nič.“

„To by som nepovedal, pán guvernér,“ odvetil miestodržiteľ Lavache. „Španieli či sú to vojaci, obchodníci alebo osadníci nemajú povolené vojsť do našich prístavov, kým sa nepodpíše mierová zmluva. Pokiaľ sa jedná o naše vojenské flotily tých je málo. Tu v Karibiku je ich päťkrát menej ako španielskych. My nemáme čas útočiť na španielskych obchodníkov, pretože naši ľudia bojujú s pirátmi všade tam kde to je len možné. Ja pirátov osobne nenávidím viac než španielov. A Marco Vasques? Mám informácie, že plánuje zaútočiť znova. Možno viem aj kde a ako, no pre bezpečnosť mojich agentov si to radšej nechám pre seba. Sľubujem vám však, že bude potrestaný. Už čoskoro pochopí aká cena sa platí za česť patriť k bukanierom v službách španielska.“

Severný Karibik neďaleko prístavu Biloxi 9. február 1722

Na vlnách Mexického zálivu sa stretli dve lode. Z červeno čiernej dvojradovej vojenskej galeony púšťali na vodu čln. O chvíľu privítal kapitán fregaty na svojej palube dvoch nových pasažierov. Marrio, ktorá si zo seba vyzliekala pánske šaty a jej ochrancu tmavého, vysokého a silného sicíľčana Vinčenza.

„Morálka námorníkov by mohla dosť poklesnúť keď zistia, že našej posádke bude veliť žena. Mali ste radšej zostať prezlečená za knieža.“

„Áno? Podľa mňa by mal každý nosiť to, čo sa mu páči. A pri obliekaní nezabúdať kde je jeho miesto, nemyslíte, pán kapitán?“

„Ospravedlňujem sa, pani Elena máte pravdu,“ odvetil kapitán.

„Čo vieme o cieľi?“ opýtala sa Marrio.

„Vasquesovi sme priviazali na zadok lode modrú farbu tak, ako ste chceli. Stále by mal byť na svojej šalupe. Maličká jednosťážňová plachetnica. Hodí sa skôr k prevozu malých a cenných nákladov. Jej výzbroj je...“

„Áno viem, najviac osem ľahkých diel s ktorými sa dajú vyplašiť jedine tak čajky,“ doplnila Marrio.

„Správne, lenže prečo si vybral práve takúto loď?“ zaujato sa opýtal kapitán.

„Neviem,“ odpovedala Marrio.

„Je veľa možností prečo. Ak dovolíte kapitán teraz by som sa chcela porozprávať s Vinčenzom osamote, Vy zatiaľ zavolajte na hornú palubu námorníkov.“

Kapitán ihneď plnil rozkaz.

„Pani Elena?“ uklonil sa Vinčenzo.

„Plán B, Vinčenzo vieš čo máš robiť.“ Vinčenzo spustil na vodu malý dvojveslový čln a pustil sa do veslovania smerom k Biloxi.

„Vasquesova taktika je premyslená a rázna. Zabijaci prezlečení za francúzskych námorníkov priplávajú do prístavu s obchodnými flautami. Rozdelia sa na dve skupiny. Keď oboje prejdú bránou na námestie. Jedna skupina zaútočí na vilu guvernéra, aby si odtiaľ odniesla pokladnice s peniazmi. Druhá, pôjde po sudoch, ktoré sú naplnené vzácnym tovarom. Preto určite vyrabujú guvernérove sklady pri nemocnici.“

„Dobre a čo budeme robiť my, pani Elena?“ opýtal sa kapitán.

„Vy? Vy nebudete robiť absolútne nič. Vasquesa čaká v Biloxi určite nejaká veľmi rýchla plachetnica, na ktorú naložia ukradnutý tovar a odplávajú preč. Tú by ste s touto starou fregatou nedohonili ani za rok. Teraz si so sebou vezmem mušketu, nastúpim na malý dvojveslový čln a z kostolnej veže odstrelím Marca Vasquesa.“

„Lenže ja vás do prístavu samu nepustím. Buď pôjdeme spolu, alebo nepôjde nikto,“ odvetil kapitán.

Marrio hodila návnadu a kapitán sa chytil. Nebol školený v klamaní tak ako ona.

Samozrejme tvárila sa, že si nič nevšimla.

„Dobre tak teda pôjdeme spolu,“ odvetila.

Posádka lode nastúpila na veľký osem veslový čln. Začínalo poprchať, nad vlnami vody sa vznášala hustá hmla. Asi po osemdesiatich metroch plavby člnom sa za bielou hmlou vynorila Vasquesová malá šalupa.

„Kde to sme?“ opýtala sa Marrio.

„Nechajte sa prekvapiť,“ odvetil kapitán.

V tom dostala po hlave silnú ranu veslom. Marrio sa prebudila v kapitánskej kajute. Na rukách a nohách mala železné okovy.

„Áno, onedlho pre mňa prídu na mojej novej lodi Strieborný Šíp a tá ma odvezie do jedného španielskeho prístavu,“ bolo počuť z vedľajšej kajuty.

Bol to Vasquesov hlas. Všetko má prebehnúť tak ako si Marrio myslela. Vasquesa bude čakať v prístave loď a nie hocijaká. Kradnutá veľmi rýchla francúzska plachetnica, ktorá dokáže plávať rýchlosťou až dvadsaťpäť uzlov. Otvorili sa dvere do kapitánskej kajuty vošiel Vasques. „Čudujem sa jednej veci, pani Elena alebo vás mám radšej volať Marrio? Čudujem sa, že so sebou nemáte žiadnu zbraň.“

„Nepotrebujem zbrane, aby som dostala najhládanejšieho bukaniera v Karibiku,“ odvetila Marrio.

„A čo teda potrebujete, aby ste ma dostali?“

„Čo na to potrebujem? Stačí mi jeden dobrý plán.“

„A prezradíte mi aký? Aký už Vy môžete mať v tejto chvíli plán?“

„Aký je môj plán sa dozviete v pravý čas.“

„Tak to som teda zvedavý. Veľmi zvedavý.“

Do kapitánskej kajuty vošli španielsky kapitáni.

„Páni, o chvíľu zaútočíme na Biloxi. Keď sa budeme z prístavu vracat' všetci nastúpime na Strieborný Šíp, kde dostanete každý svoj podiel. Vaši vojaci sa odplavia s vašimi zástupcami na juh. Na Šípe sa bezpečne doplavíme do španielskeho prístavu kde sa rozídeme. Najprv však pozabíjame vojakov, ukradneme peniaze do Šípu naložíme vzácny tovar zo skladov a odplávame preč.“

„Tak toto by som o vás teda nepovedala. Ste naozaj prefikáný morský vlk,“ zavtipkovala Marrio, „o chvíľu ma zrejme zabijete, že áno?“

„Ešte nie Elena. Viete na Striebornom Šípe mám pár nástrojov na mučenie.“

„Takže ma chcete mučiť?“

„Bohužiaľ áno, na túto akciu som prizval tých najnebezpečnejších španielskych kapitánov v Karibiku, ktorí sa večer nemôžu nudiť. Takže sa budú pozerat' na to ako vás budú moji ľudia vypočúvať a pri tom mučiť. A my páni sa ideme pripraviť na útok.“

„Pane, čo so zajatkyňou?“ pýtal sa jeden z vojakov Vasquesa.

„Tá žena je profesionálka bude sa snažiť utiecť. No hlavne prekazit' moje plány. Keď odídem preplavte ju na Šíp. A nech ju stráži aspoň dvadsať mužov.“

Malé množstvo francúzskych obrancov sa v Biloxi vzdalo bez boja. V meste sa nenachádzal guvernér mesta ani jeho rodina. Marko Vasques ukradol veľké množstvo peňazí tak ako aj sudy korenia a drahých látok, ktoré uskladnil v skladovom priestore svojej lode. Strieborný Šíp pokojne odplával z prístavu. Na palube sa mohlo začat' oslavovať. Vojaci sa nalievali rumom, kapitáni zasa drahým vínom. Všetci pili. Všetci okrem Vasquesa a Marrio. Muži tancovali a spievali. Tesne pred polnocou spustili námorníci kotvu a išli oddychovať do svojich sietí.

Na hornej palube zostalo len pár opitých kapitánov, Marrio ktorú lanom pripútali o hlavný sťažň a Marco Vasques.

„Páni, sľúbené predstavenie. Teraz uvidíme, čo všetko je schopná vydržat' pre svoju vlast' francúzska špiónka pri mučení. Na viac, hovorí sa, že táto žena nie je obyčajná žena, vraj je to morská panna. Začneme?“

„Áno! Mučiť! Mučiť!“ kričali kapitáni.

„Mám ale jedno želanie“ hlasno zvolala Marrio.

„Čo prosím?“ opýtal sa Vasques.

„Predtým než ma začnete mučiť, splňte mi jedno želanie.“

„Dobre, čo to bude?“

„Chcela by som vám zaspievať“

„Morské panny vedia, vraj, veľmi krásne spievať,“ zašomral jeden z kapitánov.

„Nech spieva! Áno spievaj! Spievaj!“ kričali kapitáni.

„Strážcovia moji verní vylezte z úkrytov. Zachráňte prístav. Ten prístav mojich snov.“ Marrio spievala neuveriteľne krásne a veľmi nahlas.

V spodnej časti lode v skladovom priestore sa počas jej spevu začali otvárať sudy v ktorých malo byť pôvodne korenie a drahé oblečenie. Zo sudov na čele s Vinčenzom vyliezali zabijaci, ktorí potichu zabíjali spiacu posádku. Ako dospievala poslednú vetu Vasques pochopil o čom pieseň je.

„Taste zbrane!“ kričal na kapitánov.

Kapitáni sa tomu smiali. Keď im však došlo že je Vasques triezvy boli už obklúčení Vinčenzovými mužmi. Vasques z kabáta vybral nôž a utekal k Marrio. Z Vinčenzovej pištole vyletela guľka, ktorá trafila bukanierovu dýku. Dýka odletela z ruky a zapichla sa do sťažňa rovno medzi Marriónine nohy. Vasques sa zaujato obzrel dozadu k Vinčenzovi potom na Marrio. Keď si pravou rukou siahol po korde, meč už v pošve nebol. Ten držala v ruke zviazaná Marrio a mierila mu ním na krk.

„V mene francúzskeho veličenstva Vás týmto zatýkam,“ odvetila.

Marrío rozviazali. Na jej miesto priviazali Marka Vasquesa.

„Náš kurz, pani Marrío?“ opýtal sa Vinčenzo.

„Ideme do Biloxi vrátiť guvernérovi peniaze. Odtiaľ pôjdete do Tampy aby sme doručili Lavachemu Vasquesa, kapitánov i Šíp.“